

*„Mým celoživotním cílem
je bourání bariér,
zvyšování latky
v jakémkoliv odvětví.“*

PŘÍBĚH VLADIMÍRA
NEVIDOMÉHO ROMA

Ahoj.

jmenuju se Vláda a jsem vlastně menšinou v menšině. Jsem Rom a od dětství trpím nevyléčitelnou vadou zraku. Prošel jsem si tzv. inkluzivním vzděláváním – systémem, kdy je dítě se zdravotním postižením v běžné třídě, vyjma 3 let na ZŠ, kdy jsem byl ve speciální škole. Ve svém volném čase se rád věnuju spoustě dobrovolnickým činnostem. Rád vařím, čtu, píšu. Zajímám se o přírodní spiritualitu.

A toto je můj příběh...

Jak jsem přišel o zrak

Už jako malý kluk jsem přišel o zrak. Projevila se u mě nevyléčitelná dědičná vada zraku, která způsobila mé oslepnutí. Po spoustě zákroků se podařilo zrak trochu navrátit, ale ne na dlouho. Vždy říkám, že toho pomyslného Černého Petra jsem si vytáhl já. Na druhou stranu i se špatnými kartami se může odehrát skvělá partie. Jsem zastánce toho, že jsem měl tu "výhodu", že jsem se se ztrátou zraku už narodil. Lidé, kteří přijdou o zrak později, to mají o mnoho složitější – musí se naučit vše odznova, fungovat a existovat jinak.

Různorodé školy

Měl jsem tu výhodu, že jsem se narodil po době totality, takže jsem nemusel chodit výhradně do speciální školy. Do té doby tomu tak bylo – neexistovalo, aby nějak postižený jedinec chodil do klasické školy – narušovalo by to tu normální všednost bytí, ve kterém se tato doba odvíjela. I tak ale byla v době, kdy jsem chodil do školy, tzv. inkluze ještě v plenkách. Dnes je to tak, že škola musí jedince přijmout na základě spádovosti škol – to znamená v místě trvalého bydliště. Já jsem tu možnost neměl a musel jsem do mateřské školy chodit do vedlejší vesnice – ředitelka v naší obci nesouhlasila s tím, aby "nemocný člověk byl součástí kolektivu na její MŠ". Naštěstí o pár kilometrů dál to bylo jiné a byli tomu otevření – to je první ukázka mého štěstí na lidi. Tam jsem chodil i do ZŠ do 4. třídy. Poté následovala speciální škola – ne však na dlouho. Jedním z důvodů bylo to, abych se naučil soběstačnosti a orientaci.

Já však chtěl (a chci) od života maximum, proto jsem se vrátil zpět na běžnou školu a pokračoval jsem na střední na obor právní administrativy, kde jsem pracoval téměř bez asistence. Bylo to jedno z nejkrásnějších období v mém životě – klasický studentský život se vším, co k tomu patří. Ale u toho se raději pozastavovat dlouho nebudu. :)

Po maturitě, kdy jsem prošel bez problémů jak nůž máslem inkluzivním vzděláváním, jsem nastoupil na VOŠ sociální a poté na FF UK, ani jedno jsem nedodělal.

Jsem jedním z prvních vzorků inkluzivního vzdělávání – tedy to, že vzdělávání nevidomých a jinak hendikepovaných v běžném vzdělávacím systému jde. Ne však vždy. Je to případ od případu.

Zlomové okamžiky

Těch zlomových okamžiků bylo mnoho. Vždy za to mohli lidé, kterými jsem se obklopil. Tou první bylo samozřejmě přijetí na střední a integrace nejen ve škole, ale i v komunitě lidí mimo ní.

Dalším byla samozřejmě maturita, kdy jsem úspěšně absolvoval běžný vzdělávací systém.

Moje práce na MHMP (Magistrát hlavního města Prahy) a to, jak jsem se k ní dostal, je příběh sám o sobě, a byl by na několik stránek – zase jsem měl štěstí na lidi.

Taktéž spoustu jiných okamžiků by bylo na více stránek – každý z nich byl zlomový. Ale v každém případě v nich hrálo roli prostředí, ve kterém jsem se pohyboval - tedy lidi. Těm patří veliké díky, bez nich bych nebyl tam, kde jsem, bez toho supportu a zázemí by to nešlo.

Hrdý Rom

Jsem hrdý Rom. Jsem hrdý na naši kulturu, na naši energičnost a temperament. Ne vždy tomu tak bylo, člověk k tomu musel nějak dospět, stejně jako já. Ale vidím to sám v sobě jako odraz v zrcadle – ta úcta ke všemu a všem (ať to je živé či neživé), respekt k jiným názorům a pokora – bez té to podle mě nejde. Taktéž vidím, jako prostředník mezi minoritou a majoritou, velké problémy, které tu jsou a na kterých se musí pracovat.

Bourání bariér

Rád bourám bariéry. Vnímám, že i po 30 letech tu jsou předsudky vůči nevidomým, ale i vůči Romům. Jedinou a správnou cestou je integrace – jak ve vzdělávání, tak i na trhu práce, ale i ve veřejném prostoru. Proto se angažuji všude, ale přitom nikde. Nejsem člověk, co by rád vystupoval v médiích, spíš vše, co dělám, se děje prostřednictvím lidí. Mluvit, vysvětlovat – to je asi jediné, co se dá momentálně dělat.

Mým celoživotním cílem je bourání bariér, zvyšování laťky v jakémkoliv odvětví.